

Հովհաննէս Թումանյան

Ափսո՛ւ...

Լըսի՛ր, սիրտըս երգ է ասում,
Նըվո՛ւմ, նըվո՛ւմ անդադար,
Լաց է լինում ու ափսոսում
Ինչ որ չըկար... ինչ որ կար...

Ափսոսում է ինքը իրան,
Այնպէս կամա՛ց, այնքան խո՛ր...
Ափսո՛ւ, որ չես լըսում նըրան—
Իմ սև սըրտին սըգավոր:

1899
